

អំបិលនៃផែនដី

“អ្នករាល់គ្នាជាអំបិល សំរាប់មនុស្សលោក” (ម៉ាថាយ៥: ១៣) ។
សេចក្តីដែលព្រះយេស៊ូ មានព្រះបន្ទូលនេះ
គឺព្រះអង្គមិនគ្រាន់តែមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែក៏ចំពោះយើងទាំងអស់គ្នាដែលបានទទួលស្គាល់នូវសិទ្ធិអំណាចនៃសេចក្តីបង្រៀនរបស់ទ្រង់ដែរ ។
ព្រះយេស៊ូប្រៀបធៀបមុខងាររបស់យើងទៅនឹងអំបិលសំរាប់មនុស្សលោក ។ ការបញ្ជាក់អត្ថន័យរបស់ទ្រង់កាន់តែច្បាស់
នៅពេលដែលយើងពិចារណាការប្រើប្រាស់នៃមុខងារទាំងពីរយ៉ាងរបស់អំបិលទាក់ទងទៅនឹងម្ហូបអាហារ៖ អំបិលផ្តល់នូវរសជាតិ
ហើយអំបិលទប់ស្កាត់នូវភាពស្អុយរលួយ ។

អំបិលផ្តល់នូវរសជាតិ

ក្នុងនាមយើងជាគ្រីស្ទាន
មុខងាររបស់យើងជាអំបិលគឺត្រូវផ្តល់រសជាតិដល់មនុស្សលោក ។
ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងរសជាតិនេះ ។
អាហារដែលមិនមានរសជាតិ ក្លាយជាមានរសជាតិ
និងអាចទទួលយកបាននៅពេលដែលគេផ្សំគ្រឿងជាមួយអំបិល ។

លោកយ៉ូបបានសួរសំនួរដែលប្រកបដោយវោហារថា៖

“តើគេអាចបរិភោគម្ហូបសាប ដោយមិនបង់អំបិលកើតឬ?” (យ៉ូប៦:៦) ។

វត្តមានរបស់អំបិលបានធ្វើអោយមានភាពខុសប្លែក
នេះបណ្តាលឱ្យយើងរីករាយនឹងអាហារ
បើមិនដូច្នេះទេយើងនឹងមិនព្រមបរិភោគអាហារនោះឡើយ ។

វត្តមានរបស់យើងធ្វើឱ្យមនុស្សលោកគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងព្រះជាម្ចាស់
ហើយលើកតម្កើងព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ទៅកាន់មនុស្សលោក ។ ដោយសារយើងនៅទីនេះ
ព្រះជាម្ចាស់នៅតែបន្តដោះស្រាយជាមួយមនុស្សលោកដោយព្រះគុណ និងដោយព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា ជាជាងការប្រើសេចក្តីក្រោធ និងការវិនិច្ឆ័យទោស ។
វត្តមានរបស់យើងបានធ្វើឲ្យមានភាពខុសប្លែក ។

គោលការណ៍នេះគឺត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងករណីរបស់លោកអប្រាហាំ
ក្នុងការទូលអង្វរអោយក្រុងសូដុមដែលមានចែងនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ១៨:១៦-៣៣ ។
ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកអប្រាហាំថា៖
ទ្រង់នឹងយាងទៅក្រុងសូដុមដើម្បីមើលថា
តើអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកក្រុងបានមកដល់ចំណុចកំពូល
ដែលព្រះជាម្ចាស់អាចនឹងវិនិច្ឆ័យទោសបានដោយពុំចាំបាច់ពន្យាពេលទុកយូរទៀត ។ បន្ទាប់មក

លោកអប្រាហាំបានដើរជាមួយព្រះអម្ចាស់នៅតាមផ្លូវជាមួយព្រះអង្គ
ហើយបានវែកញែកជាមួយទ្រង់អំពីស្ថានភាពនេះ ។

គោលការណ៍នៃការវិនិច្ឆ័យទោស

លោកអប្រាហាំបានបង្កើតឡើងនូវគោលការណ៍មួយជាលើកដំបូងដែល
មានមូលដ្ឋានដូចខាងក្រោម៖
វាមិនមែនជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេដែលការវិនិច្ឆ័យទោស
ធ្លាក់ទៅលើមនុស្សសុចរិត រួមជាមួយមនុស្សអាក្រក់ដែរនោះ ។
“តើព្រះអង្គនឹងធ្វើអោយមនុស្សសុចរិតបាត់បង់ជីវិត
រួមជាមួយមនុស្សសុចរិតមែនឬ?” លោកអប្រាហាំបានទូលសួរ
(នៅខទី២៣) ។ “ព្រះអង្គធ្វើដូច្នេះមិនកើតទេ
សូមកុំប្រហារជីវិតមនុស្សសុចរិត រួមជាមួយមនុស្សទុច្ចរិតឡើយ!
បើមិនដូច្នោះទេ
មនុស្សសុចរិតនឹងត្រូវបាត់បង់ជីវិតជាមួយមនុស្សទុច្ចរិតមិនខាន។
ព្រះអង្គធ្វើដូច្នេះមិនកើតទេ!
ចៅក្រមនៃផែនដីទាំងមូលគោងតែវិនិច្ឆ័យទោសដោយយុត្តិធម៌
(ខទី២៥) ។

ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឱ្យវាមានភាពច្បាស់លាស់នៅក្នុងពេលសន្ទនា
ដោយទ្រង់បានទទួលយកនូវគោលការណ៍ដែលលោកអប្រាហាំបានទូ
លថ្វាយនោះ ។
វាមានសារៈសំខាន់ណាស់ដែលអ្នកជឿទាំងអស់ត្រូវមានការយល់ដឹង
ពីចំណុចនេះ!
នៅពេលដែលយើងត្រូវបានប្រោសអោយបានសុចរិតដោយមានជំនឿ
លើព្រះគ្រីស្ទ
និងកំពុងដឹកនាំជីវិតដែលពិតជាបង្ហាញពីជំនឿរបស់យើងមែននោះ
វាមិនមែនជាបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ
ក្នុងការរាប់បញ្ចូលទាំងយើងទៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យទោសដែលព្រះអង្គយ
កមកដាក់លើមនុស្សទុច្ចរិតនោះ ។

មានកត្តាកំណត់ពីរយ៉ាង

ជាអកុសល គ្រីស្ទានជាញឹកញាប់មិនយល់ពីការនេះទេ ។ ហេតុអ្វី?
ពីព្រោះពួកគេបានបរាជ័យក្នុងការបែងចែករវាងស្ថានភាពទាំងពីរដែ
លមើលពីក្រៅទៅអាចលេចឡើងស្រដៀងនឹងគ្នា
ប៉ុន្តែតាមការពិតគឺខុសគ្នាទាំងស្រុង បើគិតតាមលក្ខណៈធម្មជាតិ
និងហេតុផលនោះ ។
ម្យ៉ាងមានការបៀតបៀនសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ពួកអ្នកសុចរិត
ម្យ៉ាងទៀតជាការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកលើពួកមនុស្សទុច្ចរិត ។
ភាពខុសប្លែកគ្នា
រវាងស្ថានភាពទាំងពីរនេះត្រូវបាននាំយកមកដោយសេចក្តីថ្លែងការ
ណ៍ផ្ទុយគ្នាដូចខាងក្រោម៖
ការបៀតបៀនមកលើមនុស្សសុចរិតកើតចេញពីមនុស្សទុច្ចរិត
ដូច្នេះការបៀតបៀនចំពោះមនុស្សសុចរិត
និងការវិនិច្ឆ័យទោសចំពោះមនុស្សទុច្ចរិតគឺមានភាពផ្ទុយគ្នាទាំងស្រុង
បើគិតតាមប្រភពដើមពីគោលបំណង
លទ្ធផលនៃស្ថានភាពទាំងពីរនេះ ។

ព្រះគម្ពីរបានបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ថា
គ្រីស្ទានត្រូវតែរំពឹងទុកជាមុនថាពួកគេនឹងទទួលបាននូវការបៀតបៀន
។
នៅក្នុងសេចក្តីបង្រៀននៅលើភ្នំព្រះយេស៊ូបានមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់
ពួកសិស្សថា៖ ១០ មានពរហើយ
អស់អ្នកដែលត្រូវគេបៀតបៀនដោយព្រោះសេចក្តីសុចរិត
ដ្បិតនគរស្ថានសួគ៌ជារបស់ផងអ្នកទាំងនោះ ១១ អ្នករាល់គ្នាមានពរ
ក្នុងកាលដែលគេជេរ បៀតបៀន
ហើយនិយាយបង្អាសគ្រប់ទាំងសេចក្តីអាក្រក់ពីអ្នករាល់គ្នា
ដោយព្រោះខ្ញុំ (ម៉ាថាយ៥:១០-១១) ។
លោកប៉ុលក៏បានសរសេរទៅកាន់ធីម៉ូថេដូចគ្នាដែរថា៖
អស់អ្នកដែលចង់រស់នៅដោយគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់
ក្នុងព្រះគ្រិស្តយេស៊ូ មុខជាត្រូវគេបៀតបៀនដូច្នេះឯង
(២ធីម៉ូថេ៣:១២) ។
ដូច្នេះគ្រីស្ទានត្រូវតែត្រៀមខ្លួនជានិច្ចដោយស៊ូទ្រាំនឹងការបៀតបៀន
សម្រាប់សេចក្តីជំនឿ និងផ្លូវនៃជីវិតរបស់ពួកគេ
ដោយរាប់ទុកថាជាឯកសិទ្ធិមួយដ៏ពិសេសចំពោះពួកគេ ។

មានការដកស្រង់ដូចគ្នានេះដែរ
គ្រីស្ទានមិនគួរត្រូវបានរួមបញ្ចូលទៅក្នុងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់
មកលើពួកមនុស្សទុច្ចរិតទេ ។
គោលការណ៍នេះត្រូវបានថ្លែងជាច្រើនដងនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។
ក្នុង១កូរិនថូស ១១:៣២ លោកប៉ុលបានសរសេរទៅកាន់អ្នកជឿថា៖
៣២ តែកាលណាយើងរាល់គ្នាត្រូវជាប់ជំនុំជំរះ
នោះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់វាយផ្ចាលយើងវិញ
ដើម្បីកុំឲ្យយើងជាប់ទោសជាមួយនឹងលោកីយ៍ឡើយ ។
នេះបង្ហាញថាវាមានភាពខុសគ្នា
រវាងដំណោះស្រាយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាមួយនឹងអ្នកជឿ
និងដំណោះស្រាយជាមួយនឹងអ្នកមិនជឿ ។ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿ
យើងក៏អាចរំពឹងទុកពីបទពិសោធន៍នៃការទទួលទណ្ឌកម្មពីព្រះជាម្ចា
ស់ដែរ ។ ប្រសិនបើ យើងចុះចូលនឹងការប្រៀនប្រដៅ
ហើយកំណត់ជីវិតរបស់យើងអោយមានសណ្តាប់ធ្នាប់
នោះយើងនឹងមិនទទួលរងនូវការវិនិច្ឆ័យទោសដែលនឹងត្រូវធ្លាក់ទៅ
លើអ្នកមិនជឿ ឬ លោកីយ៍ជាទូទៅនោះទេ ។
បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការកែតម្រង់យើងជាអ្នកជឿ
នោះគឺ
ដើម្បីការពារយើងពីការទទួលរងនូវការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ទៅលើអ្នកមិ
នជឿ ។

និក្ខមនំជំពូកទី៧ដល់ជំពូកទី១២
បានកត់ត្រាទុកនូវរបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់បាននាំនូវការវិនិច្ឆ័យទោស
ទាំងដប់ដែលកើនឡើងកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរទៅៗ
មកលើជនជាតិអេស៊ីបដោយសារតែពួកគេបានបដិសេធមិនស្តាប់តាម
ព្យាការីរបស់ទ្រង់ គឺលោកម៉ូសេ និងលោកអើរ៉ុន ។
ប៉ុន្តែគ្មានគ្រោះកាចណាមួយក្នុងចំណោមគ្រោះកាចទាំងដប់នេះ
មានការប៉ះពាល់ដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជនជាតិអ៊ីស្រាអែ
លដែលបានរស់នៅពាសពេញកណ្តាលស្រុកអេស៊ីបនោះឡើយ ។
នៅក្នុងនិក្ខមនំ ១១:៧ បានចែងពីហេតុផលថា៖ “៧
ប៉ុន្តែនៅក្នុងពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ចាប់តាំងពីមនុស្សដល់សត្វ
នោះសូម្បីតែឆ្កែ១ក៏នឹងមិនកំរើកអណ្តាតទាស់នឹងគេឡើយ
នេះដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានដឹងថា
ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់រាប់សាសន៍អេស៊ីព្ទ
និងសាសន៍អ៊ីស្រាអែលផ្សេងអំពីគ្នា” ។

ការវិនិច្ឆ័យទោសមិនបានធ្លាក់មកលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទេ
ដោយសារតែព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឱ្យមានភាពខុសគ្នាមួយ
រវាងប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ និងប្រជាជនរបស់ស្រុកអេស៊ីប ។
សូម្បីតែសត្វឆ្កែរបស់ស្រុកអេស៊ីបក៏បានទទួលស្គាល់ភាពខុសគ្នានេះ!

ហើយភាពខុសគ្នានេះនៅតែមានសុពលភាពរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

តើមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ទើបគ្រប់?

លោកអប្រាហាំបន្តការសន្ទនារបស់លោកជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់អំពីអ្នកក្រុងសូដុម
ហើយលោកអប្រាហាំបានព្យាយាមអះអាងថាយ៉ាងហោចណាស់ក៏មានមនុស្សសុចរិតខ្លះដែរ
ដែលចាំបាច់ត្រូវការពារទីក្រុងទាំងមូលពីការជំនុំជំរះ ។
លោកបានចាប់ផ្តើមជាមួយហាសិបនាក់ ។ បន្ទាប់មក
ដោយមានការរួមបញ្ចូលគ្នាដ៏គួរឱ្យកត់សម្គាល់មួយនៃការគោរព
និងការព្យាយាម
លោកបានធ្វើតាមវិធីរបស់គាត់រហូតបានចុះដល់ដប់នាក់វិញ ។
នៅទីបំផុតព្រះអម្ចាស់បានធានាចំពោះលោកអប្រាហាំថា
ប្រសិនបើទ្រង់បានរកឃើញមនុស្សសុចរិតតែដប់នាក់ក្នុងក្រុងសូដុម
ទ្រង់នឹងទុកទីក្រុងទាំងមូលព្រោះតែដប់នាក់នោះ ។

តើប្រជាជនក្នុងក្រុងសូដុមមានចំនួនប៉ុន្មាននាក់?
វាមានការលំបាកក្នុងការប៉ាន់ស្មានពីចំនួនដ៏ពិតប្រាកដមួយ ។
ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ
តួលេខនេះគឺអាចប្រើបានសម្រាប់បណ្តាទីក្រុងមួយចំនួនផ្សេងទៀតរបស់ស្រុកប៉ាឡេស្ទីនពីបុរាណដែលផ្តល់នូវស្តង់ដានៃការប្រៀបធៀបមួយ ។ តាមរយៈការយកទីក្រុងផ្សេងទៀតមកដាក់ក្នុងរឿងនេះ
យើងអាចនិយាយបានថា
ចំនួនប្រជាជននៅក្រុងសូដុំនាសម័យលោកអប្រាហាំគឺប្រហែលជាមិនតិចជាងដប់ពាន់នាក់ទេ ។

ព្រះជាម្ចាស់បានធានាចំពោះលោកអប្រាហាំថា
បើមានមនុស្សសុចរិតដប់នាក់
វត្តមានរបស់ពួកគេអាចរក្សាការពារទីក្រុងបាន
ដែលយ៉ាងហោចណាស់មានមនុស្សមួយម៉ឺននាក់ដែរ ។
នេះជាការផ្តល់នូវសមាមាត្រមួយដោយមួយក្នុងមួយពាន់ ។
មានសមាមាត្រដូចគ្នា "មួយក្នុងចំណោមមួយពាន់"
ដែលបានផ្តល់ឱ្យក្នុងយ៉ូប ៣៣:២៣ និងនៅសាស្តា ៧:២៨
ហើយបទគម្ពីរទាំងពីរខនេះបានបង្ហាញថាមួយនាក់គឺជាមនុស្សម្នាក់
ដែលមានសេចក្តីសុចរិតដ៏ឆ្នើម
ខណៈពេលដែលអ្នកនៅសល់ទាំងអស់ធ្លាក់ចុះក្រោមស្តង់ដាររបស់
ព្រះជាម្ចាស់ ។

វាគឺជាការងាយស្រួលក្នុងការពង្រីកសមាមាត្រនេះជារៀងរហូត ។
វត្តមានរបស់មនុស្សសុចរិតដប់នាក់អាចរក្សាជីវិតសហគមន៍មួយដែល
មានមនុស្សមួយម៉ឺននាក់បាន ។
វត្តមានរបស់មនុស្សសុចរិតមួយរយនាក់អាចរក្សាជីវិតសហគមន៍មួយ
ដែលមានមនុស្សមួយសែននាក់បាន ។
វត្តមានរបស់មនុស្សសុចរិតមួយពាន់នាក់អាចរក្សាជីវិតសហគមន៍មួយ
ដែលមានមនុស្សមួយលាននាក់បាន ។
តើត្រូវមានមនុស្សសុចរិតប៉ុន្មាននាក់ដើម្បីការពារប្រទេសជាតិមួយដែលធំដូចជាសហរដ្ឋអាមេរិក
ដែលមានប្រជាជនរបស់ខ្លួនប្រមាណជាងបីរយលាននាក់?
ប្រហែលជាបីសែននាក់ ។

តួលេខទាំងនេះគ្រាន់តែជាការសំអាងប៉ុណ្ណោះ ។
តើបទគម្ពីរផ្តល់ឱ្យយើងនូវមូលដ្ឋានឲ្យជឿថាអញ្ចឹងឬ? ឧទាហរណ៍
បើពិតជាមានមនុស្សសុចរិតជាងមួយសែនប្រាំម៉ឺននាក់រស់នៅរាយប៉ាយដូចជាគ្រាប់អំបិលនៅទូទាំងសហរដ្ឋអាមេរិក
តើនោះនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការការពារប្រជាជាតិទាំងមូលពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងធានាឱ្យបាននូវការទទួលបានព្រះគុណ
និងព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់បន្តទៀតឬទេ?
វាគឺជាភាពលើដែលអះអាងថាការប៉ាន់ស្មានបែបនេះគឺជាការត្រឹមត្រូវ ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ
ព្រះគម្ពីរនេះពិតជាបង្កើតគោលការណ៍ទូទៅ
ដែលថាវត្តមានរបស់អ្នកជឿសុចរិតគឺជាកត្តាសម្រេចព្រះទ័យនៅក្នុងដំណោះស្រាយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាមួយនឹងសហគមន៍មួយ ។
ការនេះដឹកនាំយើងឲ្យឆ្ពោះទៅកាន់ឥទ្ធិពលទីពីរនៃវត្តមានរបស់គ្រីស្ទានដែលជា "អំបិលសំរាប់មនុស្សលោក" ។

អំបិលទប់ស្កាត់នូវភាពស្អុយរលួយ

នៅសម័យមុន មុនពេលដែលគេប្រើទូរទឹកកកដែលមានជាតិគីមីនាវិកដែលបានយកសាច់ធ្វើដំណើរដ៏វែងឆ្ងាយ
គេបានប្រើអំបិលដើម្បីទប់ស្កាត់នូវភាពស្អុយរលួយ ។
ដំណើរការនៃភាពស្អុយរលួយនេះបានមានរួចទៅហើយមុនពេលដែលសាច់នេះត្រូវបានគេប្រឡាក់អំបិលទៅទៀត ។
ការប្រឡាក់អំបិលមិនបានលុបបំបាត់នូវភាពស្អុយរលួយនោះទេ
ប៉ុន្តែវាបានចាប់ផ្តើមពន្យាពេលនៃភាពស្អុយរលួយសម្រាប់រយៈពេលនៃការធ្វើដំណើរដ៏វែងឆ្ងាយ
ដូច្នេះនាវិកអាចបន្តបរិភោគសាច់ជាយូរថ្ងៃបាន ។

វត្តមានរបស់យើងនៅលើផែនដីក្នុងនាមជាសិស្សរបស់ព្រះគ្រិស្តមានមុខងារដូចជាអំបិលប្រឡាក់នឹងសាច់ដែរ ។
ដំណើរការនៃភាពស្អុយរលួយរបស់អំពើបាបគឺបានមានដំណើរការរួចទៅហើយ ។
ការនេះត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងគ្រប់ផ្នែកនៃជីវិតមនុស្ស - សីលធម៌ សាសនា សង្គម នយោបាយ ។
យើងមិនអាចលុបបំបាត់នូវភាពស្អុយរលួយដែលមានវត្តមានរួចទៅហើយនោះទេ
ប៉ុន្តែយើងអាចចាប់ផ្តើមធ្វើការពន្យាពេលបានយូរគ្រប់គ្រាន់
ដើម្បីឲ្យបំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះគុណ
និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានធ្វើការយ៉ាងពេញលេញ ។ បន្ទាប់មក
នៅពេលដែលឥទ្ធិពលរបស់យើងមិនអាចនៅយូរទៀតបាន
ភាពស្អុយរលួយនឹងមកដល់កម្រិតខ្ពស់បំផុតរបស់ខ្លួន
ហើយលទ្ធផលនេះនឹងនាំឲ្យមានការខូចទាំងស្រុង ។

ឧទាហរណ៍នេះបង្ហាញពីអំណាចរបស់អំបិលក្នុងការទប់ស្កាត់ភាពស្អុយរលួយ ដែលបានពន្យល់នៅក្នុងសេចក្តីបង្រៀនរបស់លោកប៉ូលក្នុង ២ថែស្សាឡូនីច ២:៣-១២ ។
លោកប៉ូលបានព្រមានថាអំពើអាក្រក់របស់មនុស្សនឹងឈានដល់កម្រិតខ្ពស់បំផុតរបស់ខ្លួនតាមរយៈមនុស្សម្នាក់
គឺជាអ្នកគ្រប់គ្រងពិភពលោកដោយមានអំណាចហួសពីនិស្ស័យធម្មជាតិដែលត្រូវបានផ្តល់អំណាច និងដឹកនាំដោយមារសាតាំងផ្ទាល់ ។
លោកប៉ូលបានហៅអ្នកគ្រប់គ្រងនេះថា "មនុស្សជាតូបាប
(ទទឹងច្បាប់)" ហើយជា "មេប្រឆាំងសាសនាដែលត្រូវវិនាស" (ខ៣) ។
ក្នុង ១យ៉ូហាន ២:១៨ វាត្រូវបានគេហៅថា "មេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត"
និងនៅក្នុងវិវរណៈ ១៣:៥ វាត្រូវបានគេហៅថា "សត្វតិរច្ឆាន" ។
មេគ្រប់គ្រងនេះពិតជានឹងអះអាងថាខ្លួនគឺជាព្រះជាម្ចាស់
និងទាមទារឲ្យមានការថ្វាយបង្គំវាជាសកល ។

ការវិនាសយ៉ាងទាន់ហន់របស់មេគ្រប់គ្រងនេះពិតជាជៀសមិនផុតឡើយ ។ លោកប៉ូលបាននិយាយដោយភាពជឿជាក់ថា៖
“នោះទើបអាទទឹងច្បាប់នោះនឹងលេចមក”
ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញឱ្យដឹង (២ថែស្សាឡូនីច ២:៨) ។
លោកប៉ូលក៏បានប្រកាសផងដែរនៅក្នុងខដដែលថា
ព្រះគ្រិស្តពិតប្រាកដនឹងធ្វើការវិនិច្ឆ័យទោសជាចុងក្រោយទៅលើព្រះគ្រិស្តក្លែងក្លាយនេះដោយព្រះអង្គផ្ទាល់
ហើយព្រះអម្ចាស់យេស៊ូនឹងបំផ្លាញវាដោយខ្យល់ដែលចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអង្គ រួចហើយនៅពេលព្រះអង្គយាងមក
ព្រះអង្គនឹងជាន់កំទេចវាដោយរស្មីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ ។

ជាអកុសល
គ្រូអធិប្បាយមួយចំនួនបានប្រើការបង្រៀនអំពីមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្តនេះ
ដោយបណ្តុះគំនិតគ្រីស្ទានពីឥរិយាបថនៃការមិនឆ្លើយតប
និងជំនឿជឿថាវាជាការដែលជៀសមិនរួចឡើយ ។
“មេប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រិស្តនឹងមកដល់” ពួកគេបាននិយាយថា
“អ្វីៗកាន់តែអាក្រក់ទៅ។ គ្មានអ្វីធ្វើឲ្យប្រសើរឡើងឡើយ
ហើយយើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ” ។ ជាលទ្ធផល
គ្រីស្ទានយ៉ាងច្រើនជាញឹកញាប់បានពន្យាពេល
និងឱបដៃដោយមានការស្រងាកចិត្តជាខ្លាំង
បានត្រឹមតែឈរមើលនូវការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់មារសាតាំង
ដែលបណ្តាលមកពីពួកគេមិនបានពិនិត្យអ្វីទាំងអស់ដែលនៅជុំវិញខ្លួន
គេទប់ស្កាត់ និងឲ្យបានដិតដល់ ។

ឥរិយាបថនៃការមិនឆ្លើយតប និងជឿថាវាជាការដែលជៀសមិនរួច
គឺដូចជាសោកនាដកម្មមួយដែលមិនមែនមកពីបទគម្ពីរទេ ។
វាគឺជាការពិតដែលថាមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្តនៅទីបំផុតត្រូវតែលេចឡើង ។ ប៉ុន្តែវាឃ្លាតឆ្ងាយពីសេចក្តីពិតពេក
នៅពេលនេះដែលថាយើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានដើម្បីទប់ស្កាត់ឥទ្ធិពលរបស់វាបាននោះ ។

ឥទ្ធិពលដែលកំពុងទប់ស្កាត់

មកទល់នឹងបច្ចុប្បន្ននេះ
មានឥទ្ធិពលមួយដែលធ្វើការនៅលើពិភពលោក
ដោយមានវិវាទតទល់ប្រឆាំង
និងទប់ស្កាត់វិញ្ញាណរបស់មេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្តនេះ ។
អំណាចដែលកំពុងទប់ស្កាត់នេះគឺជាវត្តមានផ្ទាល់របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងក្រុមជំនុំ
ដែលបច្ចុប្បន្នបានការពារជាសម្ងាត់ពីការលេចចេញទាំងមូល
និងចុងក្រោយរបស់មេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត ។
នៅពេលយើងមើលតាមបទគម្ពីរ
ការបើកសម្តែងបានលាតត្រដាងកាន់តែច្បាស់អំពីបុគ្គល
និងការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

នៅទំព័រដំបូងរបស់ព្រះគម្ពីរ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ១:២
យើងត្រូវបានប្រាប់ថា៖
ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅរេរាពីលើផ្ទៃទឹក ។
ចាប់ពីពេលនោះមកនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទាំងមូល
មានសេចក្តីយោងជាញឹកញាប់អំពីសកម្មភាពរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅលើផែនដីនេះ ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ
នៅចុងបញ្ចប់នៃព័ន្ធកិច្ចរបស់ទ្រង់នៅលើផែនដី
ព្រះយេស៊ូបានសន្យានឹងពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ថា
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងយាងមកក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លីខាងមុខមកកាន់ពួកគេតាមរបៀបថ្មីមួយខុសប្លែក
ហើយដែលមិនធ្លាប់បានកើតឡើងនៅលើផែនដីពីមុនមក ។

ព្រះដ៏ជួយការពារតាមព្រះបន្ទូលសន្យា

នៅក្នុងយ៉ូហាន ១៤:១៦-១៧ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលសន្យាថា៖
“ខ្ញុំនឹងទូលអង្វរព្រះបិតា ហើយទ្រង់ប្រទានព្រះដ៏ជួយការពារ
(ព្រះដ៏ជួយកំសាន្តចិត្ត) មួយអង្គទៀត
អោយគង់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាជាដរាបរៀងទៅ
ព្រះអង្គជាព្រះវិញ្ញាណដែលសំដែងសេចក្តីពិត...
ព្រោះព្រះអង្គស្ថិតនៅជាប់នឹងអ្នករាល់គ្នា
ហើយព្រះអង្គនឹងគង់ក្នុងអ្នករាល់គ្នា” ។
យើងអាចពន្យល់បានយ៉ាងទូលំទូលាយនូវព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះយេស៊ូដូចតទៅនេះ៖
“ខ្ញុំមានវត្តមានផ្ទាល់នៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាអស់រយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះ
ហើយ ឥឡូវខ្ញុំត្រូវចាកចេញពីអ្នករាល់គ្នា ។ បន្ទាប់ពីខ្ញុំចាកចេញទៅ
នឹងមានបុគ្គលផ្សេងទៀតមកជំនួសកន្លែងរបស់ខ្ញុំ។
បុគ្គលនេះគឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅពេលទ្រង់យាងមក
នោះទ្រង់នឹងគង់នៅជាមួយអ្នកជារៀងរហូត” ។

ព័ន្ធកិច្ចដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងក្រុមជំនុំគឺត្រូវរៀបចំរូបកាយឲ្យបានពេញលេញសម្រាប់ព្រះគ្រិស្ត ។
ពេលបញ្ចប់រួចរាល់ហើយ
រូបកាយនេះនឹងប្រែក្លាយទៅជាកូនក្រមុំដែលនាំទៅថ្វាយព្រះគ្រិស្ត
ដូចជាកូនក្រមុំដែលនាំទៅអោយកូនកម្លោះអញ្ជើងដែរ ។
ព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងក្រុមជំនុំចប់ពេលណា
ពេលនោះព្រះអង្គនឹងនាំយកព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រិស្តចេញពីផែនដី
ទៅជាមួយព្រះអង្គ ។ ដូច្នេះ
យើងអាចថ្លែងឡើងវិញនូវការថ្លែងរបស់លោកប៉ូលក្នុង
២ថែស្សាឡូនីច ២:៧ ដូចខាងក្រោម៖
“ដ្បិតសេចក្តីអាថកំបាំងរបស់ការទទឹងច្បាប់កំពុងតែបណ្តាលឡើង
ហើយ ប៉ុន្តែមាន ១អង្គដែលឃាត់ឃាំងវាសព្វថ្ងៃនេះ
ទាល់តែបានដកទ្រង់ចេញទៅ” ។

នៅក្នុងពិភពលោកមានវិញ្ញាណនៃមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត
ដែលបានធ្វើការឆ្ពោះទៅរកការលេចឡើងនៃមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្តផ្ទាល់ ។ នៅក្នុងពួកសិស្សរបស់ព្រះគ្រិស្តមានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
ដែលធ្វើការការពាររារាំងការលេចឡើងនៃមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត ។
ហេតុនេះហើយបានជាពួកសិស្សដែលមានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគង់ជាមួយ
បានធ្វើជាឧបសគ្គមួយក្នុងការរារាំងយ៉ាងខ្លាំងក្លាបំផុតចំពោះការទទឹងច្បាប់ និងការលេចឡើងចុងក្រោយរបស់មេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត ។
មានតែនៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
រួមជាមួយនឹងរូបកាយដ៏ពេញលេញនៃពួកសិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានដកចេញពីផែនដីប៉ុណ្ណោះ
ទើបអំណាចនៃការទទឹងច្បាប់នឹងអាចបន្តដោយគ្មានការរាំងស្ទះ
រហូតទៅចំណុចខ្ពស់បំផុតនៃគោលបំណងរបស់ពួកវាតាមមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត ។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ វាគឺជាឯកសិទ្ធិ
និងការទទួលខុសត្រូវនៃពួកសិស្សរបស់ព្រះគ្រិស្ត
តាមរយៈព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការដើម្បី “យកឈ្នះ”
លើអំណាចរបស់មេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត
និងបញ្ឈប់ការកើនឡើងនៃអំណាចរបស់ពួកវា ។

អំបិលដែលមានភាពជោគជ័យ

ក្នុងនាមជាអំបិលសម្រាប់មនុស្សលោក
យើងដែលជាពួកសិស្សរបស់ព្រះគ្រិស្តមានការទទួលខុសត្រូវចម្បងពីរ ។ ទីមួយ
តាមរយៈវត្តមានរបស់យើងនៅលើផែនដីដែលសរសើរតម្កើងព្រះគុណ និងព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាមិនចេះអស់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ។
ទីពីរ តាមរយៈឫទ្ធានុភាពនៃព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធដែលនៅក្នុងខ្លួនយើង
យើងបញ្ឈប់ការកើនឡើងនូវអំណាចនៃសេចក្តីពុករលួយ
និងការទទឹងច្បាប់
រហូតដល់ពេលវេលាកំណត់របស់ព្រះជាម្ចាស់បានមកដល់ ។

ក្រុមជំនុំនៅក្នុងការបំពេញទំនួលខុសត្រូវទាំងនេះ
ឈរជាឧបសគ្គចំពោះការសម្រេចបាននូវមហិច្ឆតាដ៏កំពូលរបស់អារក្សសាតាំង
ដែលចង់ទទួលបាននូវអំណាចគ្រប់គ្រងលើផែនដីទាំងមូល ។
នេះពន្យល់អំពីហេតុអ្វីបានជាលោកប៉ូលនិយាយនៅក្នុង
២ថែស្សាឡូនីច ២:៣ ថា៖
“កុំឲ្យអ្នកណាបញ្ឆោតអ្នករាល់គ្នាជាយ៉ាងណាដែរ
ដ្បិតថ្ងៃនោះមិនមកឡើយ
ទាល់តែមានសេចក្តីក្បត់សាសនាមកជាមុន
ហើយមនុស្សដែលជាកូនបាបនោះបានលេចមក
គឺជាមនុស្សដែលត្រូវហិនវិនាស” ។ ពាក្យថា “លះបង់ជំនឿ”
ត្រូវបានបកប្រែថា “ក្បត់សាសនា”
នេះហើយគឺជាការចេញពីសេចក្តីជំនឿ ។ ដរាបណាក្រុមជំនុំឈរមាំ
ហើយមិនសម្របសម្រួលជំនឿរបស់ខ្លួន
នោះក្រុមជំនុំនៅតែមានអំណាចក្នុងការទប់ស្កាត់នូវការសម្តែងចេញចុងក្រោយរបស់មេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត ។

សាតាំងផ្ទាល់វាយល់យ៉ាងច្បាស់អំពីរឿងនេះ
ហេតុដូច្នេះហើយបានជាគោលបំណងចម្បងរបស់វាគឺត្រូវធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់សេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ក្រុមជំនុំ ។
នៅពេលដែលវាសម្រេចការនេះបាន
នោះឧបសគ្គចំពោះគោលបំណងរបស់វាត្រូវបានយកចេញ
ហើយទ្វារត្រូវបានបើកចំហរសម្រាប់វាដើម្បីទទួលបាននូវអំណាចទាំងពីរ ទាំងខាងវិញ្ញាណ និងទាំងខាងនយោបាយនៅលើផែនដីទាំងមូល ។

ឧបមាថាអារក្សសាតាំងទទួលបានជោគជ័យ
ដោយសារយើងជាពួកគ្រីស្ទានបរាជ័យមិនបានបំពេញការទទួលខុសត្រូវរបស់យើង ។ តើមានអ្វីកើតឡើងបន្ទាប់ពីហ្នឹង?
ព្រះយេស៊ូផ្ទាល់បានផ្តល់ឱ្យយើងនូវចម្លើយ ។ យើងបានក្លាយទៅជា
“អំបិលដែលបានបាត់ជាតិប្រៃ” ។
ទ្រង់បានព្រមានយើងពីជោគវាសនាដែលកំពុងរង់ចាំអំបិលដែលបាត់ជាតិប្រៃបែបនេះថា៖ “អំបិលនោះគ្មានប្រយោជន៍អ្វីទៀតទេ
គឺមានតែបោះចោលទៅខាងក្រៅអោយមនុស្សដើរជាន់ប៉ុណ្ណោះ”
(ម៉ាថាយ ៥:១៣) ។

“គ្មានប្រយោជន៍អ្វីទៀតទេ”
តាមពិតនោះគឺជាការភ្ញាក់មួយយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។
បន្ទាប់ពីហ្នឹងមានអ្វីកើតឡើងទៀត? យើងត្រូវបាន
“បោះចោលទៅខាងក្រៅ” - ត្រូវបានព្រះជាម្ចាស់បដិសេធ ។
បន្ទាប់មកយើងត្រូវបាន “អោយមនុស្សដើរជាន់”
មនុស្សក្លាយជាឧបករណ៍របស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការនិច្ឆ័យទោសទៅលើអំបិលដែលបាត់ជាតិប្រៃ (ក្រុមជំនុំដែលក្បត់ជំនឿ) ។

ប្រសិនបើយើងនៅក្នុងក្រុមជំនុំ
បរាជ័យក្នុងការទប់ស្កាត់អំណាចនៃសេចក្តីអាក្រក់
នោះខ្លួនយើងនឹងត្រូវបានប្រគល់ទៅឲ្យអំណាចទាំងនោះធ្វើការនិច្ឆ័យទោសយើងវិញជាមិនខានឡើយ ។

លោកប៉ូលបានណែនាំយ៉ាងច្បាស់នូវការឆ្លាស់គ្នា
ចំនួនពីរដល់យើងនៅក្នុងរ៉ូម ១២:២១ ថា៖
“មិនត្រូវចាញ់ការអាក្រក់ឡើយ គឺត្រូវឈ្នះការអាក្រក់
ដោយប្រព្រឹត្តអំពើល្អវិញ” ។
មានជម្រើសតែពីរប៉ុណ្ណោះសម្រាប់យើង៖ ត្រូវយកឈ្នះ
ឬត្រូវបានចាញ់ ។ គ្មានកន្លែងកណ្តាល
ក៏គ្មានជម្រើសទីបីសម្រាប់ឲ្យយើងជ្រើសរើសដែរ ។
យើងអាចប្រើសេចក្តីល្អដែលព្រះជាម្ចាស់បានដាក់នៅក្នុងយើងដើម្បីយកឈ្នះការអាក្រក់ដែលយើងប្រឈមមុខ ។
ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងបានបរាជ័យចំពោះវា
នោះសេចក្តីអាក្រក់នឹងយកឈ្នះលើយើងវិញមិនខាន ។

សារនេះត្រូវអនុវត្តជាបន្ទាន់
ពិសេសចំពោះយើងទាំងអស់គ្នាដែលរស់នៅក្នុងទឹកដីជាកន្លែងដែលយើងកំពុងរីករាយនឹងសេរីភាពក្នុងការប្រកាស
និងអនុវត្តសេចក្តីជំនឿជាគ្រីស្ទានរបស់យើង ។
នៅតាមបណ្តាប្រទេសមួយចំនួនបច្ចុប្បន្ននេះ
គ្រីស្ទានត្រូវបានបាត់បង់នូវសេរីភាពបែបនេះ ។
នៅពេលជាមួយគ្នានេះដែរ
ក៏មានមនុស្សរាប់លាននាក់នៅក្នុងប្រទេសទាំងនោះត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលជាប្រព័ន្ធឲ្យស្អប់ និងមិនចូលចិត្តគ្រីស្ទាន
និងចំពោះអ្វីៗទាំងអស់ដែលតំណាងឲ្យជំនឿគ្រីស្ទានដែរ ។ ដូច្នេះ
មនុស្សដែលត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលនោះ
មិនមានអ្វីធំជាងការដែលគ្រីស្ទានដែលមិនទាន់ស្ថិតនៅក្រោមនឹមរបស់ពួកគេ ត្រូវបានជាន់ឈ្លីដោយជើងរបស់ពួកគេនោះទេ ។

ប្រសិនបើយើងធ្វើតាមការព្រមានរបស់ព្រះយេស៊ូ
និងបំពេញមុខងាររបស់យើងដូចជាអំបិលនៅលើផែនដី
នោះយើងមានអំណាចដើម្បីទប់ស្កាត់ការនេះ ។
ប្រសិនបើយើងខកខានមិនបានធ្វើតាមមុខងាររបស់យើង
ហើយរងទុក្ខនៅក្នុងការនិច្ឆ័យទោសមែននោះ
ការឆ្លុះបញ្ចាំងដែលល្វីងជូរចត់បំផុតនោះនឹងជា៖
រឿងនេះវាមិនគួរកើតឡើងសោះ ។

: TL-L066-100-KHM
: 09 Apr 2026
: derekprince.com/km/resources

«ឈាគ្រ
ន្លឹះនៃការកំណត់រត្តសញ្ញាណ៖
នៅពេលព្រះយេស៊ូវសុគត
ខ្ញុំបានសុគត
នៅពេលដែលទ្រង់ត្រូវបានគេបញ្ចុះ
ខ្ញុំត្រូវបានគេបញ្ចុះ
នៅពេលដែលទ្រង់បានរស់ឡើងវិញ
ខ្ញុំបានរស់ឡើងវិញ។ ការជឿដូច្នោះ
ខ្ញុំទទួលបានសេចក្តីសុចរិត
ដោយសារជំនឿពីព្រះ។»

derekprince.com/km/resources

Cut here to use as a bookmark

